

Пиер Певел

ПАРИЖ НА ЧУДЕСАТА

Том втори

ЕЛИКСИРЪТ ЗА ЗАБРАВА

София, 2018

Преводът е направен по изданието:

Pierre Pevel

Le Paris des Merveilles

tome 2, L'Elixir d'oubli

Bragelonne

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното писмено съгласие на издателство „Изток-Запад“.

Copyright © Bragelonne, 2015

© Недка Капралова, превод, 2018

© Издателство „Изток-Запад“, 2018

ISBN 978-619-01-0287-8

ПИЕР ПЕВЕЛ

ПАРИЖ НА ЧУДЕСАТА

— ТОМ 2 —

ЕЛИКСИРЪТ ЗА ЗАБРАВА

Превод от френски

Недка Капралова

Имало едно време един Париж на чудесата...

И тук за втори път слагаме декорите на един Париж, който никога не е съществувал напълно.

Приказките от едно време, както и невероятните създания, които ги вдъхновяват, си имат родина. Тази родина се нарича Другия свят. Не я търсете на никоя карта, дори тя да е на хиляда години. Другият свят не е нито страна, нито остров, нито континент. Другият свят е... един свят, повярвайте ми. Там живеят феите и еднорозите, змейовете и драконите. Там процъфтяват градове и царства, за които си мислим, че са от легендите. И всичко това се случва във време, което тече различно.

Този свят е съседен на нашия. Някога са били толкова близо, че от време на време са се докосвали. Тогава се раждали временни преходи, скрити пътища, които ги свързвали, паянтови мостове над пропастта, която – обикновено непреодолима – разделяла световете. Така някой, който се разхождал, можел да срещне на завоя на забутана пътечка тъжна фея, галеща голям бял елен със забита в хълбока му стрела; или някой овчар, докато вървял покрай поток, изведнъж откривал по-нататък красива долина, която отмъстителността на зъл магьосник била обрекла на вечна зима; или пък, улисан в търсене на славата, някой самотен рицар преминавал проблясващата завеса на водопад и оттам потеглял към непознати страни, където го очаквали приключения. Колцина били преживели такива случки? Колко ли поети и менажери са разказвали за тези пътувания? Достатъчно много, за да ги чуем. Твърде малко, за да им повярваме. Още в древността разумните хора отричали съществуването на Другия свят и неговите чудеса. Те и днес усърдно продължават да искат да оцветяват сънищата ни в сиво...

Но да забравим лошите и да се върнем към Другия свят. Той наистина съществува и за малко не успя да промени Историята. Защото какво ли щеше да се случи, ако вместо да се отдалечат завинаги, този свят и неговата магия – тъкмо обратното – се бяха приближили? Какво ли щеше да стане, ако по повелята на благоприятно подреждане на звездите или по каприз на съдбата Другият свят свободно беше разпрострял влиянието си над Земята, за да я изпълни с чудеса, които с времето да започнем да приемаме като нещо съвсем обикновено?

С ваше позволение нека допуснем, че е станало така и да се пренесем в началото на ХХ век във Франция. И по-точно в нейната столица. Какво виждаме? Първо пред очите ни се разгръща един познат, живописен, стародавен Париж – Париж от времето на Бел епок. Това е Париж на Големите булеварди и на сградите, построени в стила на барон Осман, на павираните улици и на газовите улични фенери, на бедняшките квартали, където май нищо не се е променило от времето на Видок. Но това е и Париж на първите автомобили, на триумфа на Ар нуво, на феята Електричество, която все още си показва едва върха на носа. По стените има нарисувани реклами – с огромни букви те възхваляват бисквитите „Льофевр-Ютил“, гумите „Мишлен“ и бонбоните за смучене „Лажони“. Господата носят гордо засукани мустаци, бомбета, сламени шапки; дамите са облечени в корсети, поли и фусти, обути са в боти с копчета. Тук-там лъскави автомобили вече пърпорят сред файтоните, омнибусите, конските трамваи, ръчните колички, велосипедистите и неустрашимите пешеходци. На гарите грамадни парни локомотиви хрчат, кашлят и хъркат, а от свиренето им, когато потеглят, огромните покриви дрънчат. От височината на своите дваисет години кулата на господин Айфел гледа как насреща ѝ една базилика, приличаща на торта, се издига на върха на Монмартър. Тук-там разцъфват козирки като цветя от стъкло от зелен чугун – те пазят входовете на градската железница, която продължава да се разраства под земята от времето на Всемирното изложение, поставило началото на века, но и на нова ера.

С две думи, толкова за Париж, какъвто е бил. Сега си представете...

Представете си рояци пъстроцветни птици, кацнали между водоливниците на Нотр-Дам; представете си, че на „Шан-з-Елизе“ листата на дърветата разпръскват в тъмнината мека златисто-жълта светлина; представете си сирени в Сена; представете си по една нимфа във всеки фонтан, по една дриада във всяка градинка; представете си смеещи се върби, които прихват от смях; представете си крилати котараци – малко педантични, спорещи на философски теми; представете си Венсенската гора, населена от таласъми, скрити под големите долмени; представете си зад тезгясите в кафенетата гномове с навити ръкави на ризите, накривени каскети и фас зад ухото; представете си, че Айфеловата кула е построена от бяло дърво, което пее на лунната светлина; представете си малки пъстроцветни дракончета, които гонят насекомите по тревата в Люксембургската градина и захвапват във въздуха серните кристалчета, които децата им подхвърлят; представете си стогодишни дъбове – мъдри и разговорливи; представете си един еднорог в парка „Бют-Шомон“; представете си Кралицата на феите, която отива на опера в „Ролс Ройс Силвър Гост“; представете си също тъмни заговори, няколко луди учени, двама-трима зли вещици и частни клубове за джентълмени магьосници.

Представете си всичко това и ще получите (малка) представа за Париж на чудесата...

Пиер Певел

ПРОЛОГ

Пред Мелиан – Кралица на феите, лежеше саркофаг от бяло дърво. Страните му бяха украсени с елегантни арабески, а ъглите – подсилени с гравирано сребро, беше поставен на каменна маса в центъра на осмоъгълно помещение с високи стени, окъпано в галещата, мека светлина, влизаща през издължените островърхи прозорци, на малка кръгла звезда, застинала неподвижно на нощното небе. Луна? Не. Това беше слънце. Но слънце, което съществува само в Другия свят – блед синкав диск, който никога не изгрява и не залязва и трудно се забелязва, когато от зори до мрак блести по-големият му брат. Голямото жълто слънце беше залязло преди много часове. Скоро щеше да изгрее.

Мелиан беше облечена в сива коприна и зелен бродат, гъстата ѝ черна коса беше събрана на плитка, чийто край стигаше до кръста ѝ. От нея се излъчваше високомерната изисканост и студената красота – едновременно омайваща и смущаваща, която всички феи притежават. Тази нощ тя не носеше други бижута, само една изящно изработена диадема и пръстен с герб. За онзи, който може би не знае, диадемата означаваше, че тя беше наследила трона на Амбремер. Пръстенът обаче вещаеше зло. Той носеше герба на благороден боен орден, който, сложен на пръста на кралица, означаваше, че феите бяха във война. Беше изминало доста време, откакто Мелиан го носеше и вече се страхуваше, че никога няма да го сваля.

Саркофагът беше покрит със стъклен капак, под който – на синкавата светлина – се виждаше тази, която той пазеше. Това беше друга кралица – легендарната Титания, която от двете си дъщери близначки беше избрала да я наследи Мелиан, а не Лисандра. Именно при нейното царуване феите постепенно бяха разпрострели властта си в Другия свят и беше построен великолепният град Амбремер. И пак Титания беше пожелала Мелиан

да се омъжи за един дракон от високо благородническо потекло, за да предотврати конфликт, който започваше да назрява. Съюзът беше отпразнуван подобаващо, но въпреки това войната между драконите и феите избухна, като един по един повечето народи на Другия свят се присъединяваха към феите.

Това беше война, която драконите не можеха да спечелят, но независимо всичко те продължаваха да я водят. От гордост, а сега вече и от отчаяние, способно да накара неколцина непримирими да извършат най-лошото. Какво щеше да стане, ако някои пренесяха войната на Земята, отвъд границата между световете? Мелиан не можеше да мисли за това, без да изпитва страх. Там, в Европа, едва започваше XVIII век и човешките народи все още нищо не знаеха за Другия свят. Не беше настъпило времето двата свята да се разкрият един пред друг. Не още. Не толкова рано. И със сигурност не при трагичните обстоятелства на войната, продължаваща с векове...

Приликата между Мелиан и Титания беше поразителна. Зад стъклото на саркофага майката изглеждаше по същия начин като дъщерята – притежаваше същото благородство, същата сурова красота, същата мастиленочерна коса. Но на слепоочията на Титания имаше два дълги сиви кичура. Роклята ѝ беше в златно и аленочервено, китките ѝ бяха скръстени на гърдите, а ръцете положени на раменете. Лежеше със затворени очи и ведро лице и изглеждаше така, сякаш си почива, сякаш се съсредоточава. Ако тялото ѝ не бе пострадало от изминалите векове, то беше, защото Титания не бе мъртва наистина. Защото ако не бъдат убити с желязо или с отрова, кралиците на феите не умират. Настъпеше ли моментът, когато са решили, че са изпънили делото си, те мъдро избират да се оттеглят, посочват наследницата на трона, после изпиват Еликсира за Забравата. Този еликсир, чиито съставки и рецепта ревниво се пазят в пълна тайна, изпраща душата в Онирия – Третия свят, света на Сънищата и Кошмарите. Остава само тялото, което оттук насетне не подлежи на разруха, а си остава такова, каквото е било в мига на отпътуването.

Отвън се чу шум от препускащи коне и смути нощната тишина, в която бяха потънали дворецът и градът край него. В

тъгля, където дълго бе стоял неподвижен и мълчалив, Лепант се изправи и разпери крила. Той беше единственият познат бял крилат котарак и към тази негова оригиналност се прибавяше и това, че беше личният вестител на Кралицата на феите. Говореше се дори, че е магьосник.

– Ето че се връщат – каза той спокойно.

– Да – рече Мелиан. – Иди да видиш, моля те... И помоли Великия шамбелан да дойде при мен, след като привърши.

– Слушам, господарке.

Лепант изчезна сред мимолетно проблясване, придружено от звука на приглушена експлозия.

* * *

КОННИЦИТЕ ПРЕКОСИХА ЗАСПАЛИЯ АМБРЕМЕР СРЕД чаткането на подкованите копита по паважа. Бяха десетина и се връщаха от тайна мисия в околностите на Париж. Във Франция беше зимата на 1720 година и дрехите им следваха тогавашната мода и сезона на Земята – двувърха шапка, жакет с подплатени пешове, дълго кожено палто, чиито предници закриват бедрата и стигат до шпорите, високи ботуши за езда. И десетте мъже принадлежаха към Гвардията и язدهа зад своя капитан – господаря Лейрон. Бяха гладни, уморени и кални, в кобурите на седлата им имаше пистолети, а на хълбоците им висяха саби. Някои носеха окървавени превръзки.

Отрядът премина по улиците в галоп и стигна до Кралския дворец с неговите изискани бели кули, чиито покриви, потънали в сняг, се очертаваха на нощното небе. Мина през портите под погледа на часовите, които очакваха пристигането му, и влезе в един двор, където пред войниците се спусна решетка, която препречи достъпа им по-нататък. Тежките вериги тежко издрънчаха. Там, увит в плащ с кожена яка, Великият шамбелан на Мелиан чакаше до едно стълбище. Лепант седеше на първото стъпало до него с крила, прибрани покрай хълбоците.

Конниците слязоха от конете. Въпреки външния си вид те не бяха хора, а елфи. Показваха го такива белези като високия им ръст, гъвкавите им стройни снаги, една неопределена жестокост

в погледа и онази увереност, породена от горделивата убеденост, че принадлежат към по-висш народ, умел във всички изкуства, включително и във военното. Бузите им бяха посинели единствено от студа, защото те нямаха брада, а ушите им, скрити под косата, бяха островръхи и от време на време, при някое движение на главата, лекичко се показваха.

След като даде няколко кратки заповеди, на които всички се подчиниха веднага, Лейрон се приближи до Лепант и Великия шамбелан.

– Успяхме – каза той и свали шапката си.

Крилатият котарак насочи погледа на тюркоазените си очи към един пленник, комуто помагаха да слезе от седлото. Мъжът беше бос, завързан и облечен само в мръсна риза и износени панталони. В зимната нощ той трепереше и от страх, и от студ. От време на време подухваше вятър и отвяваше кристален прах от снежната покривка, която се бе натрупала през деня. Тук-там се извиваха ледени вихрушки.

– Това ли е нашият човек? – попита Лепант.

– Да – потвърди Лейрон.

– Той проговори ли, капитане? – попита на свой ред Великият шамбелан.

Той също беше елф. Беше преживял няколко века и напредналата възраст при него се проявяваше в крайна бледност и хълтнали бузи.

– Проговори, Ваше Превъзходителство. Достатъчно, за да потвърди съмненията ни.

– Мислите ли, че знае повече, отколкото ви е казал?

– Съмнявам се.

Изведнъж зад гърба на капитана настана блъскане и отчаяният пленник се затича към спуснатата решетка. Сякаш беше предвидил и очаквал този момент, Лейрон извади пистолет от пояса си, леко се обърна и като протегна ръка, спокойно стреля. Бягачият изрева и се строполи на снега със счупено коляно.

Капитанът невъзмутимо прибра оръжието си, в това време нещастникът се превиваше на земята, хванал раната си с ръце. Неколцина стражи вече бяха отишли до него и грубо го принудиха да се изправи.

– Няма да умре от куршум в коляното – рече Лейрон. – Може да каже още нещо.

– Направете необходимото – каза Великият шамбелан и се обърна. – Но той трябва да остане жив, за да бъде съден и да получи присъда.

– Разбрано.

* * *

– АКО ВАШЕ ВЕЛИЧЕСТВО ПОЗВОЛЯВА...

– Влезте, Велики шамбелане – каза Мелиан, без да се обръща. – Влезте...

Не беше помръднала, откакто Лепант бе излязъл, и продължаваше да стои замислена пред саркофага, в който почиваше майка ѝ, в малкото осмоъгълно помещение, потънало в синкавата светлина на настъпващото утро.

Великият шамбелан дълго не посмя да смути мислите на своята кралица. Накрая тя наруши тишината:

– Е? Какво е положението?

– Ще се наложи да съберем Съвета, господарке...

– Толкова ли е сериозно, както си мислехме?

– Няма съмнение.

Мелиан се обърна. Великият шамбелан стоеше на почтително разстояние, по полите на коженото му палто още имаше сняг.

– Мислите ли, че драконите са замесени?

– Да, така мисля.

Смазана под тежестта на отговорностите и изискванията на хилядолетния етикет, кралицата никога не се смееше и рядко удостояваше някого с усмивка. Но в този момент беше посурова от всякога. Сякаш беше издялана от същия мрамор като статуите наоколо, но можеше да се отгатне ледения огън на съдържан гняв, който течеше във вените ѝ.

Великият шамбелан сведе поглед.

– За разследването на Земята – каза Мелиан – Желанкур вече предложи помощта на неговото Алено общество.

– Мога ли да ви попитам дали приехте?

– Приех.

Елфът кимна разбиращо, без да каже дума.

– Не одобрявате ли решението ми, Шамбелане?

Той не посмя да отговори.

– Хайде, говорете! – раздразнено каза Кралицата на феите.

– Всъщност, господарке, не одобрявам идеята за общество от магьосници...

– Желанкур ни е изцяло предан. Обществото, което той създаде, също ще ни е предано.

– Разбира се. Но моля Ваше Величество да помисли, че Желанкур не представлява всички. Като реакция несъмнено ще се родят други общества и те биха могли да оспорят вашата власт. Страхувам се, че...

– Ще мислим за това, когато му дойде времето – прекъсна го Мелиан безапелационно. – В момента имаме други неприятности, не мислите ли?

– Така е, господарке.

– Съберете Съвета, Шамбелане.

Това беше начин да го отпрати. Той разбра и се оттегли, убеден, че оставя кралицата сама в стаята. Но Лепант вече дискретно се беше пренесъл там с помощта на магия.

– Бих искала да чуя и твоето мнение – рече Мелиан.

– Относно обществата? – попита белият крилат котарак и се приближи. – Мисля, че страховете на Великия шамбелан са основателни.

– А що се отнася до помощта, която Желанкур и неговите Алени могат да ни окажат?

– Факт е, че не можем да действаме свободно на Земята. Дори експедицията на капитан Лейрон криеше много рискове. Ако той и хората му бяха открити и заловени...

– Знам го много добре.

– И все пак...

– Да?

– Все пак положението е много тежко. Не можем да се ослабим на неколцина магове, колкото и те да са верни и усърдни...

Крилатият котарак остави изречението си недовършено и по този начин привлече изцяло вниманието на своята кралица.

– За какво намекваш, Лепант?

– За агент в сянка, който познава добре Земята и човеците. За някого, който ще работи единствено в полза на Амбремер, без знанието на когото и да било. Включително и на Алените.

– Предполагам, че вече имаш и конкретно име.

– Ще желае ли Ваше Величество да го чуе?

– Няма смисъл – каза Мелиан някак със съжаление... – Досетих се.